

ROMANA

Széles a világ
– nagy a szerelem

Lucy Monroe

A birodalom örököse

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételkészítést és mindenfajta információátaroló vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a Harlequin Books S.A.-val létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy helyszínnel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with Harlequin Books S.A. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© Lucy Monroe, 2014 – HarperCollins Magyarország Kft., 2017

A ROMANA 626. eredeti címe: *An Heiress for His Empire* (Harlequin Mills & Boon, Modern Romance)

• *Magyarra fordította:* Sajó Tamás

Nyomtatásban megjelent a ROMANA 626. számában, 2017

Átdolgozott kiadás

ISBN 978-963-448-162-1

• *Kép:* Harlequin Books S.A.

A borítón szereplő alkotás a Harlequin Books S.A.-val létrejött megállapodás alapján került felhasználásra.

A HARLEQUIN® és™ a Harlequin Enterprises Limited vagy a konszern leányvállalatai tulajdonában álló védjegy, amelyet mások licencia alapján használnak.

Magyarországon kiadja a HarperCollins Magyarország Kft., 2017

• *A kiadó és a szerkesztőség címe:* 1122 Budapest, Városmajor u. 11.

• *Felelős kiadó:* dr. Bayer József

• *Főszerkesztő:* Vaskó Beatrix

• *Telefon:* +36-1-488-5569; *e-mail-cím:* harpercollins@harpercollins.hu

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat:
www.harpercollins.hu

Az e-book formátumot előállította:

BOOK&walk

www.bookandwalk.hu

1. FEJEZET

Madison Archer letette a reggeli kávéját, mely kilögybőlődött, amint egyre növekvő rémülettel olvasta Google-riasztásait.

Merész Madison új „gazdát” keres?

Archer, az örökös durva perverziói

A San Franciscó-i rosszfű kidobta a nála is rosszabb kislányt

A szenzációhajhász cikkek Maddie és Perry Timwater kapcsolatát ecsetelték. Amely nem is létezett.

Maddie-nek a kávé is megsavanyodott a gyomrában attól, hogy forrásként Perry volt megjelölve.

Nem létező kapcsolatuk „leleplezői” engedelmesnek írták le, és olyannak, akinek egyszerre több partner kell. A fogát csikorgatta, és legszívesebben üvöltött volna, miközben azt olvasta, hogy Perry azért szakított vele, mert Maddie képtelen hű maradni.

Maddie-nek egyáltalán nem jelentett volna problémát ebben a pillanatban véget vetni Perry életének. Az árulás kiakasztotta.

Hogy tehette ezt?

A barátja volt!

Az egyetlen ismerkedtek meg gólya korukban. Perry megneveztette, amikor ő azt hitte, semmi sem tudná megneveztetni. Miután csúnyán leégett, amikor fel akarta hívni magára Viktor Beck figyelmét. Tört szívvel kezdte tanulmányait, de Perry barátsága segített összeszednie magát. Ő pedig cserébe segített neki a számvittel kapcsolatos tárgyakban. Amolyan plátói kísérője volt Perrynek, és bejuttatta Jeremy Archer világába – olyan körökbe, melyek társadalmilag Perry szintje fölött álltak.

De egyetlenegyszer sem történt köztük semmi olyan, ami férfi és nő között szokott.

Kopogás hallatszott az ajtó felől.

– Maddie! Én vagyok, ne ijedj meg!

Aztán egy pillanattal később kétszer kattant a zár, és szélesre tárult az ajtó. Kezében kedvenc pékségükből magával hozott magasra emelt zacskóval, tündéri arcába lógó fekete hajjal Romi Grayson belökte maga mögött az ajtót a lábával.

– Meghoztam minden nyavalya ellenszerét.

– Még abban sem vagyok biztos, hogy a csoki és a kelt tészta javít a dolgokon. – Maddie belesüppedt a székébe.

Romi Maddie-hez hasonlóan égszínké szeme villámokat szórt a méregtől.

– Szóval Perrynek elment az esze, mi?

– Láttad a cikkeket?

– Csak miután az újságírók kivertek mély álmomból, és a véleményem felől érdeklődtek a legjobb barátnőm ferde szexuális hajlamaival kapcsolatban. – Romi keserűen lebiggyesztette a száját. – Amik neked akkor se lennének, ha nem lennél még mindig szűz.

– Ebben igazad van. Sose tudtam annyira bízni férfiban, hogy lefeküdjek vele, nemhogy egyszerre többel is.

Akármilyen nevetségesnek is hangozhat huszonnégy évesen, ez nem is fog egyhamar megváltozni.

– Hát, szerintem meg ennek nincs sok köze a bizalomhoz, ahhoz sokkal több, hogy úgy belezúgtál Viktor Beckbe tinédzserként, mint a ház, és azóta se heverted ki.

– Romi! – Maddie-nek semmi kedve sem volt felidézni apja sötét hajú és szemű, „akiért meghalna az ember” típusú kis kedvence iránt táplált viszonzatlan érzéseit.

– Csak mondom...

– Felfogtam. – Maddie-nek egyre jobban kavargott a gyomra.

A világ többi részével egyetemben nyilván Vik is olvasta a cikkeket, de ebben a pillanatban nem foglalkozhatott ezzel, ha nem akarta teljesen elhagyni magát.

– Apa meg fog ölni!

Ez a mostani botrány még a San Franciscó-i mágnás hatékony szűrőin is át fog hatolni. És nem úgy, ahogy Maddie mindig is szeretne volna.

Apja bentlakásos iskolába küldte pár hónappal anyja halála után, Maddie pedig igyekezett minél többet szerepelni a médiában, hátha ezzel felhívhatja magára apja figyelmét. Elvégre az anyjának is ezzel a módszerrel sikerült. Helene Archer, lánykori nevén Madison, az igazi „Merész Madison”. De Maddie végül rájött, hogy a próbálkozás visszafelé sült el, főleg anyja számára.

A Helene halála óta eltelt kilenc év alatt Jeremy rászokott, hogy a legrosszabbat feltételezze a lányáról. Már amikor nem viseltetett iránta tökéletes közönyt.

– Ha előtte szívrohamot nem kap a stressztől. – Romi egy csokis croissant-t rakott Maddie elé.

– Ne mondj ilyet!

A másik lány elfintorodott.

– Bocsi. Csak néha kicsúszik. Tudod, milyen vagyok. Mondjuk tényleg túl van hajszolva.

Ezzel nem lehetett vitatkozni.

– Azt hiszem, Perry hihetetlen nyilatkozataival egyébként se vehetem fel a versenyt. – Romi ádázul rágta a péksütijét. – Mégis mi lehetett a célja?

Maddie mogorván bámult barátnőjére.

– Talán a pénz, amit a bulvárlap ad a sztoriért?

A lány nem is álmodta volna, hogy Perry így megalázza, amiért nem adott kölcsön neki legutóbb. A barátok nem csinálnak ilyet.

– Rohadék. Most mihez kezdek?

– Beperelheted, és követelheted, hogy vonja vissza.

– Az én szavam áll az övével szemben.

Romi vonyításhoz hasonló hangot hallatott.

– Még csak nyelvis csók se történt köztetek.

– De kamera előtt csókolóztunk. – Perry mindig is viccelt ezzel.

Évekig kísérte Maddie-t mindenféle rendezvényre, és nem egy találgatás jelent meg a sajtóban a kapcsolatukról, gyakran névtelen forrásokat megjelölve, és mindig a kamu csókokat ábrázoló képekkel illusztrálva.

– Szerinted csinált ilyet korábban is?

– Már hogy bizalmas részleteket fecsegett ki az állítólagos kapcsolatokról? – kérdezte Romi.

– Igen.

– Tudod, mit gondolok.

– Hogy egy pióca – sóhajtott Maddie.

– Mindig is az volt.

– Jó barátom volt. – Maddie már nem tudta azt mondani, hogy még mindig az.

Romi csak egy hitetlen pillantást vetett barátnőjére, nem volt szükség szavakra.

Maddie figyelmen kívül hagyta.

– Valószínűleg nem tudom bizonyítani, hogy sose volt köztünk semmi – folytatta –, de rágalmazásért beperelhetem a részletek miatt.

– Az ő szava a tiédde szemben.

– De ő hazudik!

– És ez akkora újdonság a bulvárbizniszben?

Maddie reményvesztetten eltolta magától a croissant-t.

– Bármikor ráküldheted apád kutyáit. A problémamegoldót, aki mindent elsimít a médiában.

– Ezt kéne tennem. – Már ha az apját érdekli annyira, hogy embere drága idejét Maddie megsegítésére szánja.

Romi arcára kiült a megvilágosodás.

– De nem fogod. Perry a barátod volt.

Maddie kinyitotta a száját, de Romi feltette a kezét, beléfagyasztva a szót.

– Ne merd azt mondani, hogy még mindig az!

– Dehogyan mondod. – Maddie visszatartotta az érzelmeit. – Nem, elég egyértelmű, hogy nem az, és talán soha nem is volt.

– Jaj, kedvesem... – Romi megkerülte az asztalt, hogy megölelje.

Maddie leküzdötte a stressz okozta émelygést.

– Azt hittem, jó ember.

– De kiderült, hogy ő is csak egy senkiházi. – Romi hangszínéből hallatszott, hogy saját tapasztalatai is vannak effélékkel. – Kívül csillog, belül üres.

Maddie kipréselt magából egy félelmetes nevetést.

– Igen.

Okostelefonján megszólalt egy induló. Romi kuncogva visszaült a székére.

– Apuci személyi asszisztense?

– Úgy érzem, illik hozzá. – Maddie megnyitotta a bejövő üzeneteit. Nem lepte meg, hogy tucatjával voltak.

Csak pár embernek állított be hangjelzést: Rominak, Perrynek – aki épp most került le a listáról –, az apjának és a személyi asszisztensének. És Viktor Becknek.

Nem mintha apja cégének törvényes örököse kereste volna mostanában. De ha netán... ha esetleg... ha véletlenül mégis megtette volna, akkor Maddie rögtön tudta volna, hogy ő az.

Figyelmen kívül hagyta a barátoktól, ismerősöktől és médiahiénáktól kapott üzeneteket, és megnyitotta az apja személyi asszisztensétől érkezett.

Találk. Mr. Archerrel, 10.45, 2-es konf.-ter.

Archer úr. Nem A. úr, bár az üzenet többi részében rövidítést használt. És nem azt írta, hogy az *apád*; az túl személyes lett volna.

– Találkozni akar ma délelőtt. – Maddie beleharapott az ajkába, eltűnődött, mit kell a programjából átütemeznie, hogy el tudjon menni.

Romi bólintott.

– Elmész?

Maddie elgondolkodott, elhalassza-e délelőtti terveit az apjával való találkozás kedvéért.

– Nem. – Jeremy ugyanis akkor se lenne kevésbé dühös, ha elmegy.

Gyorsan visszaírta, hogy jöjjön bármikor fél egy után.

Negyedórával később, miután Romi – lelkesítő beszéde után – már elment, Maddie telefonján megszólalt Michael Bublé *Call Me Irresponsible* („Nevezd csak felelőtlennek”) című száma.

Az apja *telefonált*. Személyesen. Nem SMS-t írt.

Bármikor máskor izgatott lett volna. De most? Az énekes hangja olyan baljóslatúan hangzott, akár egy halloweeni horrorfilm hátborzongató zenéje.

Maddie a füléhez tette a telefont.

– Szia, apa.

– Háromnegyed tizenegy, Madison. Pontos lesz.

– Tudod, hogy olyankor mindig dolgom van. – Nem mintha az apjának lett volna róla fogalma, pontosan mi.

Egyszer próbálta elmagyarázni, de Jeremy még a feltételezést is kinevette, hogy a lánya bármi értelmeset csinálhat. Sőt, egyértelművé tette, milyen haszontalannak tartja egy alulfinanszírozott állami iskolában önkénteskedni, melybe főleg szegény gyerekek járnak.

Azóta Maddie tökéletesen kettéválasztotta életének két részét. A huszonvalahány éves Maddie Grace, aki szereti a gyerekeket, és idejének nagy részét önkénteskedéssel tölti, semmiben – még haj- vagy szemszínében sem – hasonlított Madison Archerre, a közismert vállalatbirodalom-örökösre.

– Mondd le. – Nem ad semmit. Nem magyaráz. Csak követel.

Tipikus.

– Ez fontos.

– Nem. Nem az. – Hangja olyan hűvös volt, hogy a lány megborzongott.
– De nekem igen. – Azt kívánta, bárcsak ő is olyan közömbösen venné apja nemtetszését, mint fordítva. – Légy szíves.
– Háromnegyed tizenegy, Madison.
Majd letette. A lány ezt onnan tudta, hogy szétkapcsolt a vonal.

Az előkelő Madison Archer álcája által védelmezve Maddie a huszonkilencedik emeleten szállt ki a liftből apja San Francisco pénzügyi negyedében levő épületében.

Finom arcán semmi sem látszott a fejében uralkodó káoszról.

A sminkje, ahelyett hogy elnyomta volna, kiemelte szeme kék színét és ajkának finom ívét. Félhosszú vörös haját tökéletes tincsekbe rendezte ovális arca körül, mely úgy hasonlított az anyjára. Természetes barna bőrét sosem kellett sminkkel kihangsúlyozni.

Fekete-fehér Valentino kosztümje nem az idei kollekcióból való volt, de a kedvencei közé tartozott, és beleillett a képbe, melyet sugározni akart. Egyenes szoknyája széles, fekete pántos fodra a kívánatos öt centivel térd fölött ért véget, masnis Jackie Kennedy-stílusú dzsekije fényévekre volt bármiféle ribancosságtól.

Klasszikus Jimmy Choo magas sarkút húzott, mely jó öt centit hozzáadott 168 centis magasságához. Egyszerű bőr Chanel táska volt nála, kiegészítőnek pedig csak anyja kedvenc Cartier óráját és gyémánt fülbevalóját vette föl.

Egyáltalán nem úgy nézett ki, mint a nő, akit Perry a „szakítás interjúban” leírt a sajtónak.

Kopogás nélkül besétált a 2-es konferenciaterembe, az ajtóban egy pillanatra tudatosan megállva, hogy a helyiségben levők kedvük szerint megbámulhassák.

Esze ágában sem volt besietni, mint az egér, amely igyekszik nem felhívni magára a macska figyelmét. Ez a rövidke megállás azzal az előnnyel is járt, hogy ő maga is körbenézhetett.

Heten ültek a nyolcfős tárgyalóasztalnál. Mint várható volt, apja az asztalfőn. Maddie egyszerre érzett megkönnyebbülést és aggodalmat, amint jobbján felfedezte a férfit, akinek az a feladata, hogy minden médiaproblémát megoldjon.

Furcsább, de jóval kevésbé volt nyugtalanító, hogy apja két felső szintű menedzsere is ott ült az asztalnál. A személyi asszisztense a balján, mellette üres szék.

Az utolsó jelen lévő férfinak erős kisugárzása és ismerős arca volt, de Maddie nem tudta hova tenni erősen titkolt idegességében.

Mindannyiuk előtt papírok halmozódtak. Egy pillanat alatt meg lehetett állapítani, hogy azoknak a cikkeknek a nyomtatott változata, melyeket Maddie korábban a telefonján olvasott. A stószok alatt egy-egy szám a bulvárlapból, ahol megjelent az írás.

Vik tornya különbözött a többitől. A tetején egy szerződésnek látszó papír volt. Körbenézve Maddie észrevette, hogy mindenki másnak is van belőle egy példánya, de a halmuk alján csak az összetűzött szélük kandikált ki.

Gúnyos pillantást vetett az apjára; évek óta ezzel leplezte sebezhetőségét.

– Gondolom, eszedbe se jutott először négyszemközt megbeszélni, ahelyett hogy rögtön az agytröszt elé viszed az ügyet.

– Ül le, Madison! – Még arra se vette a fáradságot, hogy feleljen a megjegyzésére.

Nem kellett volna meglepődnie vagy megbántódnia. De akkor miért történt mégis így?

Háromig számolt, mielőtt engedelmeskedett a nyers parancsnak, szándékosan rá se pillantva az előtte felhalmozott papírokra.

– Feltételezem – mondta –, követelni fogjuk, hogy vonja vissza, amit összehordott rólam.

Amikor az apja nem válaszolt, ránézett a problémamegoldóra.

– Elképzelhető, hogy az exe visszavonja a nyilatkozatát? – kérdezte egyszerűen a problémamegoldó.

– Először is: nem az exem, sose voltunk együtt. Másodszor pedig: erre nem lesz szükség, ha bepereljük a lapot rágalmazásért. – Persze Perry őszintesége nélkül nem voltak túl jók az esélyeik megnyerni a pert.

– Nem szokásom időt és erőforrást pocsékolni lehetetlen feladatokra – szólalt meg az apja.
– A sztori napvilágra került, és ezzel már nincs mit tenni – értett egyet a lány. – De ez nem jelenti azt, hogy meg se próbáljuk cáfolni Perry hazugságait.

Apja szeme tengerkék csíkká változott.

– Ha meg akarod cáfolni őket, csak rajta, de ahhoz nekem semmi közöm.

– Csak nem hiszed el az egészet? – kérdezte a lány fájdalmas hitetlenséggel, melyet nem igazán sikerült elrejtenie.

– Most nem fontos, hogy én mit hiszek el.

– De nekem az!

A férfi megköszönte a torkát.

– Lehet, hogy azoknak a cifra történeteknek köszönhető ez a megbeszélés, de a valódi oka más.

– Ezt hogy érted?

– Azért vagyunk itt, hogy elfogadhatatlan közszerepléseidről beszéljünk, Madison. Nem fogok tétlenül ülni, amíg a világ legrossz hírűbb nője címért versenyzel.

– Nem versenyzek semmiért!

Maddie a médiaszerepléseivel próbálta felhívni magára apja figyelmét, de sohase ment túl messzire.

Oké, ő és Romi részt vett a liberális párt összejövetelein, mint például azon a tiltakozáson, amit a helyi iskola elégtelen finanszírozása ellen tartottak, s amely a sajtóban is nagy visszhangot kapott. Hogy ő még ezek után ötödmagával még bungee jumpingolt is a Golden Gate hídról, és kihajtogatott egy „Légy zöld, vagy menj haza!” feliratú transzparenst, most nem számított.

De már fél éve nem szerepelt az újságokban.

– Jól értem, hogy el se mondtad Madisonnak, mi áll szerződésben? – kérdezte Vik, meglepő módon rosszállással mély hangjában. – Tényleg azt várod, hogy aláírja?

– Igen – pillantott rá ridegen a lányára a férfi. – Különben soha többé nem akarom látni.

Fájdalmas volt ezt hallani. Az apja hangjából kiharsanó határozottság áthatolt Maddie gondosan őrzött álcáján, és az alatta rejtegetett sebezhető lényéig jutott.

– Emiatt? – csattant fel a cikkek felé intve. – Ez nem is igaz!

– Nem fogod többé a sárba tiporni a saját és a cégem hírnevét, Madison.

– Azt nem is teszem! – Bár szerepelt néha a médiában, sosem hoztak le olyasmit, ami akár csak egy napon lett volna említendő a Perry által a bulvárlapoknak összehordott hazugságokkal.

Az apja elkezdte hangosan felolvasni a címlapszövegeket, a lánynak pedig gyűlni kezdtek a könnyek a szemében. De nem adta meg magát, és azt kívánta, bárcsak ő is olyan érzelemmentes tudna lenni, mint az ezüstös hajú férfi, amikor fejéhez vágja mások szavait.

– Mondom, hogy *hazudott!*

– Mért tette volna? – kérdezte a problémamegoldó már-már bizarr érdeklődéssel.

– Pénzért. Bosszúból. – Mert visszautasította, és a tetejébe még kölcsönt sem adott neki. – Nem tudom, de hazudott.

Hányszor kell még elmondania?

– Ideje pontot tenni a végére – mondta Jeremy, mintha a lány meg se szólalt volna.

– Na, ebben legalább egyetértünk. Első lépésként követeljük, hogy vonjon vissza mindent. Meg tudom csinálni az interjúmat. – Bár utálta a médiával való közvetlen érintkezést.

Fontolgatta, hogy meghozza a lehető legnagyobb áldozatot, és Maddie Grace életét egybeolvasztja Madison Archerével, hogy le tudja rombolni a képet, mely ennyire zavarja az apját.

Jeremy egy legyintéssel elintézte a felvetését.

– Azt hiszem, egyértelművé tettem, hogy nem ez a botrány a fő bajom.

– Hát akkor mi? – kérdezte zavartan a lány.

– A szertelen életmódod, amitől ilyen rossz lett a híred.

– Azt akarod, hogy az ANH-nak dolgozzak? – kérdezte Maddie minden lelkesedés nélkül, és még kevesebb meggyőződéssel.

Mikor legutóbb előkerült az Archer Nemzetközi Holding témája, apja egyértelművé tette, hogy már

nem reménykedik benne, hogy a lánya egyszer majd átveszi a cég vezetését.

Éles, ugatásszerű nevetése rögtön megválaszolta Maddie kérdését.

– Semmiképp!

– Akkor keressék máshol munkát? – Ezt meg tudná tenni.

Szívesebben hasznosította tudását egy önkéntes tanár segítőjeként, de ha ez javít az apjával való viszonyán, szerez fizetett állást, lehetőleg olyat, ahol az időbeosztása összeegyeztethető az önkénteskedéssel.

Apja szájából újabb gúnyos nevetés tört elő.

– Tényleg azt hiszed, hogy bármelyik jótékony szervezet vagy jobb hírű cég felvenne most?

A lány nyakán felfutott a forróság, kissé elvörösödött. Már régóta ügyesen elrejtette az érzelmeit, még a szégyenpírt is, de most nem sikerült maradéktalanul.

Hirtelen rájött, hogy ha *valóban* kiderül, hogy Madison Archer és Maddie Grace egy és ugyanaz a személy, lehet, hogy az iskola többé nem fog igényt tartani az önkénteskedésére. És mindez egy férfi miatt, akiről azt hitte, hogy a barátja, de valójában egy hazug, manipulatív rohadék.

– Azt akarja, hogy menjen férjhez – tájékoztatta Vik. Hangjában vagy modorában semmi sem utalt arra, hogy viccelne.

És az apja sem tagadott.

Maddie most először nézett körbe, hogy lássa, hogyan reagálnak a többiek. A problémamegoldó és a személyi asszisztens a tabletjüket bújták, és nem figyeltek – vagy legalábbis jól tettették.

Az egyik menedzser olyan szemmel nézett rá, hogy attól Maddie szajhának és csaknem meztelennek érezte magát (ehhez persze a férfi elé kiterített újságoknak is volt közük). A másik a papírokat olvasta át, az ismeretlen férfi pedig az apját fürkészte a tekintetével. Vik arckifejezése megfejthetetlen volt, mint mindig.

A lány újfent összenézett az apjával, de csak sziklakemény elszántságot olvasott le róla.

– Azt akarod, hogy menjek férjhez.

– Igen.

– Kihez? – kérdezte gyanakodva Madison.

– Ennek a négy férfinak egyikéhez. – Apja Vikre, a két menedzserre és az ismeretlenre mutatott. – Viktort már persze ismered, és biztos vagyok benne, hogy emlékszel Steven Whitleyre – biccentett az egyik menedzser felé.

Madison biztos volt benne, hogy a pasas egyszer már volt nő; és egyébként is, szinte kétszer olyan idős, mint ő. Azon vette észre magát, hogy bólintással nyugtazza a hallottakat, mintha bizarr bemutatót tartana udvarias viselkedésből.

Apja a menedzserre mutatott, akitől a lányt kirázta a hideg.

– Brian Jones.

A megnevezett férfi arckifejezése most kedves volt.

– Azt hittem, maga jegyben jár – jegyezte meg a lány elhaló hangon. Nem találkozott a menyasszonyával a tavalyi karácsonyi bulin?

– Így van? – kérdezte az apja, tisztán kivehető bosszúsággal a hangjában. – Miss Priest?

Személyi asszisztense felhúzott szemöldökkel nézett ki a tabletje mögül.

– Igen, uram?

– Jones jegyben jár.

– Igen? – Miss Priest nem úgy nézett ki, mint akit érdekel a dolog. – Nem házas.

– De az lesz. – Brian felállt. – Nem hinném, hogy szükség lesz rám a megbeszélés további részében. Ha megengedi, uram...

– Elolvasta a szerződést? – kérdezte Jeremy Archer.

– Igen.

– És mégis elmegy?

– Igen, uram.

– Akkor menjen. – A férfi szemében még homloka összeráncolása közben is felillant a tisztelet. A Maddie másik oldalán ülő idegen felé intett, mintha a bemutatkozásokat nem zavarta volna meg máris

az egyik jelöltje távozása. – Maxwell Black, a BIT vezérigazgatója.

Maxwell olyan varázslatos mosolyt vetett a lányra, mely talán a Vikével is felért.

– Szia, Madison. Jó újra látni!

Nem volt egyértelműen szexuális töltetű, mégis olyan energiát küldött Maddie-nek, amitől ő ösztönösen védekezve keresztbe tette a karját. Maxwellnek Vikhez hasonlóan erős kisugárzása volt, de megspékelve valami vad állatiassággal, amit Viknél soha nem tapasztalt. (Bár ő sosem volt Vik üzleti vetélytársa; lehet, hogy akkor őtőle is megtapasztalt volna valami hasonlót.)

– Nem hiszem, hogy ismernénk egymást. – Megemberelte magát, és leengedte a karját.

– Láttam a Vörös bálon múlt februárban.

A lány emlékezett, hogy ott volt a szívbetegék javára rendezett adománygyűjtő eseményen, de a férfit nem.

– Emlékeznék.

– Örülök, hogy ezt mondja. – Arcán vakító fehér mosoly terült szét. – De szó szerint értettem. Csak láttam magát, be nem mutatkoztunk egymásnak.

– Ja... értem.

Apja a rá jellemző helytelenítő éllel megköszörülte a torkát. Maddie arra gondolt, hogy ha jelen körülmények közt azt várja tőle, hogy azt mondja, örvend a szerencsének, akkor nem ismeri túl jól.

Persze valóban nem ismeri, hiába a lánya. És Maddie-nek semmi nem is fájt ennyire, mint éppen ez.

2. FEJEZET

A délelőtt eddig Viktor tervei szerint alakult, de a Madison gyönyörű kék szemében felcsillanó indulat veszélyt jelentett rá.

– Tudod, az eszembe se jutott, hogy azért hívsz, hogy segíts. Hogy egyszer pártomat fogd, hogy megvédj, mert számítok neked. – A gyönyörű vöröske olyan sima hangon mondta ki az érzelmmel fűtött szavakat, hogy Viktor szinte irigyelte tőle.

Remek pókerjátékos lenne belőle.

Mondjuk hazudott. Madison nem jött volna el, ha nem hiszi, hogy apja segít rajta.

– Gyerekként se szeretted a tündérmeséket – jegyezte meg Jeremy.

Viktor véget vethetett volna az öreg összevissza beszélésének, de ez nem segítette volna saját céljait. Azonban meglepő büntudatot érzett Madison arcának alig észrevehető rándulása és a kék szemében felvillanó fájdalom láttán.

A lány gyorsan összeszedte magát, arckifejezése kisimult, szinte unalmat tükrözött.

– Nem, az mindig is anya reszortja volt. Abban a tévhitben élt, hogy érdeklünk téged. De én tudom, hogy nem.

Most Jeremyn volt a sor, hogy meglepődjön, és neki nem sikerült olyan gyorsan elrejtetni reakcióját, mint a lányának, bár nyilván sokkolta a dolog. Madison sose ment ilyen messzire. Valójában a mágnás és gyermeke közti viták közül, melyeket Viktor végighallgatott, sosem hallotta, hogy a lány felhozta volna az anyját. Madison acélos vonásain nem látszott, hogy győzelemnek tekintené apja érzelmi kitörését. Inkább úgy nézett ki, mint aki végre menni szeretne. A tény, hogy ülve maradt, bizonyította, a magánéletében talán kirívóan viselkedik, de nem ostoba. Elég jól ismerte az apját, hogy tudja: nem csak üres fenyegetéseket csattogtat.

– Öt perced van. – Madison szavai megmutatták, hogy valóban tisztában van vele, hogy apjának vannak még további eszközei, de azt is, hogy nincs sok türelme megvárni, amíg kiderül, mik azok.

Jeremy arca elvörösödött.

– Tessék?

– A lányát az érdekli, mi van még a tarsolyban – tájékoztatta Viktor a főnökét.

Jeremy haragos tekintete láttán kiderült, hogy tudja, mire gondolt a lánya, csak az időkorlát és az ezáltal jelzett ultimátum nem tetszett, aminek értelmében Madison feláll és elsétál, ha nem teljesül.

– Tarsoly? – kérdezte Black.

Viktor válaszolhatott volna, de nem tette. A napi programjában nem volt benne, hogy bármilyen információt adjon Maxwell Blacknek. A többi *jelöltet* fölöslegesnek ítélte és figyelmen kívül hagyta, és ezen nem tervezett változtatni.

Madison nem volt ilyen szűkszavú.

– Jeremy sose kezd csatába, ha nem tudja biztosan, hogy megnyeri. Három forgatókönyv is van nála, de engem egyik sem érdekel.

– A keresztneven szólítja az apját? – érdeklődött Black.

Madison jelentőségteljes pillantást vetett a mágnás irányába.

– Ahogy rámutatott, nem én vagyok az egyetlen a családban, aki elmerül a szentimentális fantáziálásban.

Azt nem mondta, hogy addig a reggelig olykor *apának*, sőt *apunak* is hívta. Arra pedig mérget lehet venni, hogy többé nem is fogja. Nem kérdés, hogy a cégvezető erősen rossz irányból közelített a lányához. Az ANH és jövője érdekében Viktor talán javasolta, hogy ebben a mederben folyjanak a dolgok, de nem fogja félrevezetni Madisont idegenek jelenlétében egy megbeszélésen. Mérges volt, amikor rájött, hogy Jeremy még csak nem is szólt lányának a meeting tárgyról érkezése előtt. Lehet, hogy meggondolatlan és hajlamos könnyelműen, merészen viselkedni, de ennél több tiszteletet érdemel. Viktornak kétsége sem volt afelől, hogy Jeremy végül megszerzi, amit akar, nem